

ลิขสิทธิ์ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์*

Electronic Copyright

ชลัษฎพร เหมะรัชตะ**

ในช่วงทศวรรษ 1990 ถือว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความทรงจำ เมื่อทุกๆ คนสามารถเข้าถึงสารนิเทศได้จากคอมพิวเตอร์โดยผ่านอินเทอร์เน็ตและเว็ลด์ไวด์เว็บ เครื่องข่ายคอมพิวเตอร์สามารถเชื่อมโยงไปได้ทั่วโลก การส่งผ่านข้อมูลข่าวสารกระทำได้รวดเร็วเพียงอาศัยแป้นพิมพ์เท่านั้น ทำให้เครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลมีศักยภาพราวกับโรงงานผลิตสารนิเทศขนาดย่อมที่ทรงอำนาจ

การตีความกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศต่าง ๆ และกฎหมายลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ ตลอดจนสนธิสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ เริ่มทวีความยากลำบากมากกว่าที่เคย นับตั้งแต่ทศวรรษ 1970 และก่อนหน้านั้น หลายประเทศต่างประสบปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายลิขสิทธิ์กับการสื่อสารผ่านทางสายโทรศัพท์และเครือข่ายสายเคเบิล ด้วยเหตุนี้ผู้ดำเนินกิจการเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ สำนักพิมพ์ ศิลปิน และผู้สร้างสรรค์งานต่างพยายามประยุกต์ใช้กฎหมายคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาที่มีมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 ให้สอดคล้องกับวิทยาการคอมพิวเตอร์ในศตวรรษที่ 21

ปัญหาหลักที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่การขาดความกระจ่างชัดว่าเนื้อหาของข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งที่สามารถนำมาใช้ได้อย่างเสรีโดยไม่ต้องเสียค่าตอบแทนหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อกฎหมายบังคับให้มีการระบุถ้อยคำและเงื่อนไข และหรือข้อกำหนดว่าด้วยลิขสิทธิ์ใด ๆ ด้วยข้อความอันซับซ้อนและผู้พบเห็นยากที่จะตีความให้เข้าใจได้ ด้วยเหตุนี้จึงก่อให้เกิดความขัดกันของข้อกำหนดว่าด้วยลิขสิทธิ์ อันเกี่ยวกับวัสดุที่มีเนื้อหาเดียวกันแต่ผลิออกมา 2 รูปแบบ คือ รูปแบบสื่อสิ่งพิมพ์และรูปแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์

แม้ว่ารูปแบบสื่อสิ่งพิมพ์ของงานเขียนที่ถูกจัดเก็บในรูปแบบดิจิทัล จะได้รับการจดทะเบียนไว้ ณ ศูนย์รับจดทะเบียนลิขสิทธิ์ (Copyright Clearance Center : CCC) แล้วก็ตาม แต่การจ่ายค่าใช้ลิขสิทธิ์เพื่อการนำสำเนาจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในส่วนของเว็บไซต์ ยังขาดข้อกำหนดที่ชัดเจนว่า สามารถกระทำได้โดยผ่านทางศูนย์รับจดทะเบียนลิขสิทธิ์หรือไม่ หากการสำเนานั้นเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์เชิงพาณิชย์

* บทความนี้สรุปและตัดตอนจาก Ardito, Stephanie C. "Electronic Copyright." *Encyclopedia of Library and Information Science* 64, Supplement 27 (1999): 95-117.

** รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หากพิจารณาตามกฎหมายแล้ว อินเทอร์เน็ตและการเผยแพร่สารนิเทศบนเว็บไปยังจุดต่าง ๆ ภายในองค์กรเดียวกัน สร้างปัญหาแก่บรรณารักษ์และนักพัฒนาอินเทอร์เน็ตของแต่ละองค์กร เนื่องจากการอนุญาตให้ใช้สิทธิ์ (Licensing) ไม่ได้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ขณะนี้กำลังมีการเขียนกฎหมายระบุสิทธิในการใช้แต่ละจุดขึ้นใหม่ เพื่อให้สิทธิครอบคลุมผู้ประกอบการในวงกว้าง รวมถึงการกำหนดค่าบริการเกี่ยวกับการใช้โดยธรรม (fair use) ให้จ่ายเป็นรายปี

เจ้าของลิขสิทธิ์และผู้ใช้งานอันมีลิขสิทธิ์มักจะมีปัญหาเกี่ยวกับสิทธิในการทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์เสมอ ทั้งนี้ ในส่วนของเจ้าของลิขสิทธิ์นั้นต่างเรียกร้องให้มีการชดเชยค่าตอบแทนการใช้ลิขสิทธิ์อย่างเป็นธรรม เพื่อคุ้มครองการนำผลงานที่ได้มาด้วยความยากลำบาก เจ้าของลิขสิทธิ์ต้องได้รับค่าชดเชยค่าใช้จ่าย และผลกำไรที่เกิดจากการนำสารนิเทศอันมีลิขสิทธิ์เผยแพร่สู่สาธารณชน ในขณะที่ผู้สร้างเว็บเพจต่างกังวลในเรื่องการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาของตนไม่ว่าในกรณีที่เพจของตนถูกเชื่อมต่อโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือถูกนำเข้ามาไว้ในเว็บเพจของบุคคลอื่น ด้วยเหตุนี้สิทธิในความเป็นเจ้าของในข้อมูล ไม่ว่าจะมีความเกี่ยวข้องกับการค้าหรือไม่ เช่น โคมเพจส่วนบุคคลก็ตาม จึงเป็นสิ่งที่สำนักพิมพ์ทั้งหลายเป็นห่วง

สำหรับผู้ใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ต่างมีเจตนาที่จะใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด แต่มักเพิกเฉยต่อข้อบังคับในกฎหมายในกรณีที่มีการเก็บค่าธรรมเนียมในการได้รับเนื้อหาที่แพงเกินไปหรือมีการกำหนดข้อจำกัดในการเผยแพร่และการแบ่งปันข้อมูล เมื่อไม่นานมานี้ได้ปรากฏแนวคำพิพากษาของศาลเกี่ยวกับการคัดลอกและดาวน์โหลดข้อมูลนั้น ต้องสอดคล้องตามหลักปรัชญาที่ว่า “หากใช้ก็ต้องจ่าย”

ผู้ใช้ประโยชน์จากบริการอินเทอร์เน็ตสามารถโต้แย้งได้ว่า สำนักพิมพ์ หรือผู้จัดพิมพ์ที่ได้ทำการจัดจำหน่ายหรือประชาสัมพันธ์สิ่งใด ๆ บนเว็บไซต์ ถือเป็น การสนับสนุนการดาวน์โหลดเพื่อจัดพิมพ์และคัดลอกสำหรับจำหน่ายแก่บุคคลอื่น ๆ ภายในองค์กรใดองค์กรหนึ่งโดยปริยาย ผู้ประกอบวิชาชีพสารนิเทศบางคนกำหนดให้การซ้ำขึ้นอยู่กับเจตนาเป็นสำคัญ หากเว็บเพจใดมีเนื้อหาที่มีลักษณะเป็นเพียงข้อมูล การคัดลอกเว็บเพจดังกล่าวอาจไม่ถึงว่าเป็นการใช้ประโยชน์โดยมิชอบต่อผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ นอกจากนี้ยังได้ให้คำแนะนำว่า วิธีการที่ปลอดภัยที่สุดในเวลานี้ คือ การจัดหายูอาร์แอลให้แก่ผู้ใช้แทนการดาวน์โหลดข้อมูลหรือการส่งต่อเนื้อหา ผู้ประกอบวิชาชีพสารนิเทศอาจถูกขัดขวางการเข้าถึงข้อมูลได้

การที่ผู้แจกจ่ายเอกสารแจ้งนโยบายต่าง ๆ เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ของตน เป็นปัญหาในทางปฏิบัติสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพสารนิเทศ ดังจะเห็นได้จากนโยบายการเก็บค่าลิขสิทธิ์ที่แตกต่างกันไป ระหว่างผู้ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นศูนย์จัดส่งเอกสาร ผู้เผยแพร่สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ผู้ผลิตฐานข้อมูล และห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาที่ให้บริการยืมระหว่างห้องสมุด ทั้งนี้ บางแห่งได้ทำความเข้าใจกับสำนักพิมพ์ แต่บางแห่งใช้การติดต่อหรือขออนุญาตในการให้บริการเป็นรายปีกับศูนย์รับจดทะเบียนลิขสิทธิ์ ในขณะที่บางแห่งเสนอค่าธรรมเนียมแบบเหมาจ่ายสำหรับเอกสารทั้งหมดที่ได้นำมาใช้และมีบางแห่งไม่ได้เก็บค่าธรรมเนียมเลย แต่ในการขออนุญาต หรือการจ่ายค่าลิขสิทธิ์ ผู้ขออนุญาตใช้งานอันมีลิขสิทธิ์นั้นต้องเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง ด้วยเหตุนี้

การละเมิดลิขสิทธิ์อาจเกิดขึ้นเป็นลูกโซ่ได้ไม่ว่าจะเริ่มจากผู้ขออนุญาตใช้เอกสารไปยังคนกลางผู้ดำเนินการยื่นคำร้องขอใช้ลิขสิทธิ์ รวมไปถึงผู้แจกจ่ายเอกสารซึ่งได้รับคำสั่ง ตลอดจนบุคคลใดๆ ที่ทำซ้ำเอกสารนั้น

ผู้ประกอบการวิชาชีพบรรณารักษ์กำลังคาดการณ์ว่า นอกจากยุคสื่ออิเล็กทรอนิกส์จะทำให้การใช้เอกสารที่มีลักษณะเป็นรูปเล่มและจดหมายเหตุดั้งเดิมสูญหายไปแล้ว อาจเป็นการสนับสนุนให้สำนักพิมพ์ขอเพิ่มขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายครอบคลุมสารนิเทศที่ล่วงเวลาแล้วบนอินเทอร์เน็ตด้วย ผู้เป็นตัวกลาง (Intermediaries) จะต้องตรวจสอบดูในเครือข่ายทั่วโลกว่า ข้อมูลที่ล่วงเวลาแล้วยังคงถูกใช้ประโยชน์อยู่กี่ได้นานเท่าใดและสิทธิทางทรัพย์สินทางปัญญาสำหรับการเข้าใช้งาน รวมทั้งการคัดลอกข้อมูลดังกล่าวจะต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง

ประเด็นสำคัญที่เกิดขึ้นจากการใช้เนื้อหาสาระที่อยู่ในรูปแบบดิจิทัล ทำให้การที่จะกำหนดในเรื่องของลิขสิทธิ์ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างละเอียดถี่ถ้วนเกือบจะเป็นไปไม่ได้ โดยในช่วงยี่สิบปีแรกเป็นเพียงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกี่ยวกับการเสนอบทบัญญัติของกฎหมายและสนธิสัญญาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งผลลัพธ์สำคัญที่สุดที่รับจากการดำเนินการดังกล่าว คือ เรื่องสิทธิในการใช้โดยธรรมบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและการจัดเก็บเอกสารสำคัญ แม้ว่าการเชื่อมโยง และการสร้างเว็บไซต์ตลอดจนเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่นำเสนอโดยสำนักพิมพ์และผู้สร้างสรรค์ผลงานเพื่อควบคุมและปกป้องเนื้อหาสาระจะได้รับการพิจารณา แต่ก็ยังคงอยู่ในระยะเริ่มแรก

สำหรับบทความว่าด้วยลิขสิทธิ์ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์นี้ จะเน้นถึงสาระสำคัญเกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ในประเทศสหรัฐอเมริกาและสนธิสัญญาระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่ว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา และสรุปถึงหลักกฎหมายและสนธิสัญญาที่นำมาปรับใช้กับเนื้อหาสาระในรูปแบบดิจิทัลในเรื่องสิทธิในการทำซ้ำ ตลอดจนประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน อันอาจส่งผลกระทบต่อในอนาคตด้วย

ความเป็นมาของกฎหมายลิขสิทธิ์

การพิจารณาประเด็นเรื่องลิขสิทธิ์ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ไม่สามารถสมบูรณ์ได้ หากปราศจากการตรวจสอบกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งจัดการอำนาจอันเกี่ยวกับสิทธิทางทรัพย์สินทางปัญญา ทั้งนี้ กฎหมายส่วนใหญ่ได้ร่างขึ้นก่อนที่จะมีการพัฒนาสื่ออิเล็กทรอนิกส์ แม้ว่าเทคโนโลยีเกี่ยวกับซีดีรอมและคอมพิวเตอร์รวมทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ได้รับการกำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศและสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ซึ่งได้ระบุวิธีการปกป้องเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตและเนื้อหาข้อมูล เหล่านี้ยังคงเป็นประเด็นโต้เถียงในเรื่ององค์การควบคุมลิขสิทธิ์ทั่วโลก โดยเฉพาะประเด็นที่กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงเพื่อครอบคลุมถึงเทคโนโลยีที่มีเว็บเป็นพื้นฐาน ยังเป็นข้อโต้เถียงกันอยู่อย่างมากในขณะนี้

กฎหมายลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกา

รัฐบาลสหรัฐฯ ได้คำนึงถึงความสำคัญของการปกป้องงานอันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลใด ๆ มาตั้งแต่ ค.ศ. 1790 เมื่อรัฐสภาอนุมัติมาตราว่าด้วยลิขสิทธิ์ในรัฐธรรมนูญ "เพื่อสนับสนุนความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และศิลปะวิชาการที่เป็นประโยชน์ โดยกำหนดระยะเวลาในสิทธิแต่ผู้เดียวให้แก่ผู้สร้างสรรค์และผู้ประดิษฐ์ เพื่องานเขียนและการค้นคิดใด ๆ" การตรากฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 ซึ่งได้ทำการแก้ไขเมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1978 และกฎหมายว่าด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ค.ศ. 1980 รวมทั้งกฎหมายคุ้มครองแบบผังภูมิของวงจรรวม ค.ศ. 1984 ล้วนเป็นการต่อยอดมาตราในบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ว่าด้วยลิขสิทธิ์ นอกจากนี้ ในปี ค.ศ. 1990 รัฐสภาได้แก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ เพื่อให้แน่ใจว่าสถาบันของรัฐและเอกชนจะคำนึงถึงผลเสียหาย ในกรณีที่สถาบันดังกล่าว ทำการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของผู้อื่น

มาตรา 106 แห่งกฎหมายลิขสิทธิ์ กำหนดสิทธิ 5 ประการของผู้สร้างสรรค์ในการปกป้องงานริเริ่มสร้างสรรค์ (อันได้แก่ งานวรรณกรรม นาฏกรรม ดนตรีกรรม ศิลปกรรม และงานที่สร้างสรรค์ทางปัญญาในสาขาอื่น ๆ) ทั้งที่นำออกโฆษณาและที่ยังไม่ได้นำออกโฆษณาไว้ ดังนี้

1. สิทธิในการทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ ด้วยการคัดลอกหรือบันทึกเสียง
2. สิทธิในการจัดทำงานสืบเนื่องอันมีพื้นฐานมาจากงานอันมีลิขสิทธิ์
3. สิทธิในการจำหน่ายจ่ายแจกสำเนา หรือสิ่งบันทึกเสียงงานอันมีลิขสิทธิ์ต่อสาธารณชน โดยการขายหรือโอนความเป็นเจ้าของใด ๆ หรือโดยการให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือการให้ยืม
4. สิทธิในการแสดงงานต่อสาธารณชน ในกรณีที่เป็นงานวรรณกรรม ดนตรีกรรม นาฏกรรม และงานเกี่ยวกับศิลปะในการเต้นรำ ละครใบ้ ภาพยนตร์ และงานโสตทัศนวัสดุ
5. สิทธิในการจัดแสดงงานอันมีลิขสิทธิ์ต่อสาธารณชน ในกรณีที่เป็นงานวรรณกรรม ดนตรีกรรม นาฏกรรม และงานเกี่ยวกับศิลปะในการเต้นรำ ละครใบ้ และงานแผ่นภาพ ภาพร่าง หรือประติมากรรม ตลอดจนภาพใดภาพหนึ่งของภาพยนตร์ หรือของงานโสตทัศนวัสดุ

งานใดที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นภายในวัน หรือหลังจากวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1978 เป็นต้นมา ย่อมได้รับความคุ้มครองโดยทันที นับแต่เวลาที่ได้สร้างสรรค์ และยังคงมีผลต่อไป จนตลอดอายุขัยของผู้สร้างสรรค์ร่วมกับอีก 50 ปี หลังจากที่ได้สร้างสรรค์ถึงแก่กรรม ส่วนงานสร้างสรรค์ร่วม อายุแห่งการคุ้มครองมีอยู่จนถึง 50 ปี หลังจากที่ได้สร้างสรรค์ร่วมคนสุดท้ายถึงแก่กรรม งานใดที่สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อให้เช่า และงานที่ไม่ปรากฏชื่อของผู้สร้างสรรค์ หรือใช้นามแฝง มีอายุแห่งการคุ้มครองเป็นเวลา 75 ปี นับจากวันที่นำงานออกเผยแพร่ครั้งแรก หรือ 100 ปี นับจากวันที่สร้างสรรค์งานนั้นขึ้นไม่ว่าระยะเวลาใดจะสิ้นสุดลงก่อน

งานใดที่ได้สร้างสรรค์ แต่ไม่ได้นำออกเผยแพร่ หรือจดทะเบียนลิขสิทธิ์ก่อนวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1978 ต่างได้รับความคุ้มครองเป็นเวลาตลอดชีวิตของผู้สร้างสรรค์บวกกับระยะเวลาอีก 50 ปี หรือ 75 ปี หรือ 100 ปี แล้วแต่กรณีเช่นเดียวกับที่กล่าวมา ทั้งนี้ ระยะเวลาของการคุ้มครองลิขสิทธิ์จะต้องไม่สิ้นสุดก่อนวันที่ 31

ธันวาคม ค.ศ. 2002 และสำหรับงานที่นำออกทำการเผยแพร่ภายในวัน หรือก่อนวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 2002 นั้น ระยะเวลาแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์จะต้องไม่สิ้นสุดลงก่อนวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 2027

งานใดที่ได้นำออกเผยแพร่ก่อนปี ค.ศ. 1978 ได้รับความคุ้มครองเป็นเวลา 28 ปี และสามารถต่ออายุการคุ้มครองได้เพิ่มขึ้นอีก 47 ปี ทั้งนี้ กฎหมายเอกชน 102-307 ซึ่งตราขึ้นเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน ค.ศ. 1992 ซึ่งแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 ให้ขยายระยะเวลาคุ้มครองลิขสิทธิ์ ในงานที่ได้นำออกเผยแพร่ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1964 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 1977 ไปอีก 47 ปีโดยอัตโนมัติ

ต่อมาเมื่อวันที่ 3 มีนาคม ค.ศ. 1995 รัฐสภาได้เสนอกฎหมายว่าด้วยการขยายระยะเวลาคุ้มครองลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1995 ซึ่งจะกำหนดให้ขยายระยะเวลาคุ้มครองลิขสิทธิ์ในกรณีต่าง ๆ ที่กล่าวมาไปอีก 20 ปี แต่จนถึงบัดนี้ ข้อเสนอการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ยังไม่ได้ถูกตราให้เป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับแต่อย่างใด

งานใดที่สร้างสรรค์โดยลูกจ้างของรัฐบาลสหรัฐฯ ในระหว่างการจ้างให้ตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน แต่งานที่สร้างสรรค์โดยบุคคลภายนอกในฐานะผู้รับจ้างของรัฐบาลสหรัฐฯ อาจไม่ตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินก็ได้ ส่วนองค์กรบริหารท้องถิ่นหรือของมลรัฐต่าง ๆ อาจอ้างความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานของตนได้

หลักการใช้สิทธิโดยธรรมซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 107 แห่งกฎหมายลิขสิทธิ์ และสิทธิในการคัดลอกเพิ่มเติม ที่อนุญาตให้แก่บรรณารักษ์ที่กำหนดไว้ใน มาตรา 108 เป็นหลักการที่ก่อให้เกิดความสับสนที่สุด ในการพิจารณาขอบเขตว่า อย่างไรถือว่าเป็นการทำซ้ำงานที่ถือว่าเป็นการชอบด้วยกฎหมาย ในขณะที่การละเมิดสิทธิทั้ง 5 ประการตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ ถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย กฎหมายลิขสิทธิ์กลับบัญญัติข้อยกเว้นจากความรับผิด รวมทั้งหลักการใช้สิทธิโดยธรรม การใช้สิทธิในพฤติการณ์พิเศษ และสิทธิอันเกี่ยวกับกิจการห้องสมุดไว้ในมาตรา 107 ว่า

" ถึงแม้ว่าได้บัญญัติไว้ในมาตรา 106 และมาตรา 106 เอ การใช้สิทธิโดยธรรมซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ รวมทั้งการใช้ใด ๆ ด้วยการทำซ้ำในสำเนา งาน หรือสิ่งบันทึกเสียง หรือโดยวิธีใด ๆ ซึ่งกำหนดไว้ในมาตรานั้น เพื่อวัตถุประสงค์ในการวิจารณ์ แสดงความเห็น รายงานข่าว การสอน (รวมทั้งการทำสำเนาหลายฉบับเพื่อการใช้ในห้องเรียน) การศึกษา หรือวิจัย ย่อมไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ การพิจารณาว่า กรณีใด จะถือว่าเป็นการใช้งานโดยธรรมนั้น ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์และลักษณะของการใช้ รวมทั้งการใช้ดังกล่าวเพื่อการค้า หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาที่ไม่ได้ทำกำไร
2. ลักษณะของงานอันมีลิขสิทธิ์
3. จำนวนและสาระสำคัญของส่วนของการงานที่นำมาใช้ โดยคำนึงถึงส่วนของงานอันมีลิขสิทธิ์ทั้งหมด
4. ผลกระทบของการใช้ต่อการแสวงหาประโยชน์ หรือคุณค่าในงานอันมีลิขสิทธิ์นั้น "

ส่วนการใช้ลิขสิทธิ์ในพฤติกรรมพิเศษ เป็นการอนุญาตให้ใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ หากมีการจ่ายค่าตอบแทนแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ ภายใต้เงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้

มาตรา 108 บัญญัติสิทธิในการคัดลอกงานเพิ่มเติม สำหรับห้องสมุดไว้ ในกรณีดังนี้ (1) การทำซ้ำหรือจ่ายแจก ซึ่งกระทำโดยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อหาประโยชน์ทางการค้า ไม่ว่าจะทั้งโดยทางตรงหรือทางอ้อม (2) ทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุดหรือเอกสารจดหมายเหตุนั้น เป็นการ (ก) เปิดแก่สาธารณชน หรือ (ข) ให้แก่นักวิจัยซึ่งเป็นสมาชิกของห้องสมุด นักจดหมายเหตุ หรือบุคลากรของสถาบันที่ตั้งกักอยู่เท่านั้น แต่รวมถึงบุคคลอื่นซึ่งทำการวิจัยในสาขาวิชาเฉพาะด้วย และ (3) การทำซ้ำหรือจ่ายแจกงาน ที่มีสัญลักษณ์แสดงลิขสิทธิ์ไว้

ศูนย์รับจดทะเบียนลิขสิทธิ์

ใน ค.ศ. 1978 ด้วยการเสนอแนะของรัฐสภา ศูนย์รับจดทะเบียนลิขสิทธิ์ได้รับการก่อตั้งขึ้น เพื่อวางแผนงาน และเป็นกลไกที่มีประสิทธิภาพสำหรับการอนุญาตให้ทำการถ่ายสำเนาเอกสาร ในฐานะที่เป็นหน่วยงานที่ไม่ได้หากำไร ศูนย์รับจดทะเบียนลิขสิทธิ์ มีหน้าที่อนุญาตให้ผู้ใช้ทำสำเนาเอกสารรายชื่อที่ได้ลงทะเบียนไว้ จัดพิมพ์ค่าธรรมเนียมซึ่งได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์ที่เข้าร่วมกับศูนย์ และจัดเก็บค่าธรรมเนียมและจัดส่งค่าธรรมเนียมให้แก่สำนักพิมพ์ ศูนย์ได้อนุญาตให้ผู้ใช้บริการสามารถขอรับบริการต่างๆ ที่จัดเตรียมไว้ให้ 5 ประเภทด้วยกัน ได้แก่

1. Transactional Reporting Service (TRS) เป็นบริการสำหรับบุคคลที่สามารถจ่ายค่าตอบแทนต่อการทำสำเนางาน
2. The Annual Authorization Service (AAS) เป็นการจัดให้แก่องค์กรที่มีพนักงานมากกว่า 750 คน โดยองค์กรสามารถจ่ายค่าธรรมเนียมในการอนุญาตเป็นรายปี ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของการสำรวจกิจกรรมการทำสำเนาเอกสาร โดยคำนึงถึงจำนวนและประเภทของสำเนาซึ่งได้ทำขึ้นมา
3. The Photocopy Authorization License (PAL) เป็นการบริการที่จัดให้แก่บริษัท และองค์กรที่ไม่ได้หากำไร ซึ่งมีพนักงานน้อยกว่า 750 คน
4. The Federal Government Photocopy License (FEDLINK) เป็นการขยายไปสู่ลูกจ้างของรัฐบาลกลาง ซึ่งสิทธิในการทำสำเนางาน ที่อยู่ในรายชื่อที่ศูนย์ได้จัดรวบรวมไว้
5. The Academic Permission Service (APS) เป็นการจัดให้มีการอนุญาต สำหรับ เอกสารการเรียนการสอนในสถานศึกษา และสำเนาที่แจกจ่ายในห้องเรียน ต่อมา ศูนย์ได้จัดให้บริการ The Electronic Rights Service (ERS) ในปี ค.ศ. 1997 ซึ่งมีผลโดยตรงต่อเนื้อหาสาระบนเว็บ ทั้งนี้ การจัดเก็บค่าธรรมเนียม ศูนย์จะติดต่อผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ในฐานะตัวแทนของสถาบันการศึกษา เพื่อขออนุญาตสำหรับการทำซ้ำงานในรูปแบบดิจิทัล

ใน ค.ศ. 1995 ศูนย์ได้ประกาศให้บริการอินเทอร์เน็ต เพื่อช่วยองค์กรทางการค้า สถาบันการศึกษา และบุคคล ในการได้รับอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ ระบบการบริหารลิขสิทธิ์นี้ เรียกว่า CCC Online ได้รวบรวมรายชื่อเอกสารถึง 1.75 ล้านชื่อเรื่อง ซึ่งจัดจำหน่ายโดยสำนักพิมพ์กว่า 9,200 แห่งที่เข้าร่วมกับศูนย์ โดยผู้ใช้ของ CCC Online สามารถทำการค้นหารายชื่อเอกสารที่ต้องการได้โดยพิจารณาว่า สำนักพิมพ์อนุญาตให้ทำสำเนาหรือไม่ และหากอนุญาตแล้ว ได้กำหนดค่าตอบแทนไว้เท่าไร จึงทำการยื่นคำขออนุญาตให้ทำสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ และจ่ายค่าธรรมเนียมตอบแทนการทำสำเนาทางสื่อออนไลน์นั้น

อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ร่วมงานทั้งหมดซึ่งนำออกเผยแพร่โดยสำนักพิมพ์แต่ละแห่ง ที่ได้ลงทะเบียนไว้กับศูนย์ฯ จะได้รับความคุ้มครองโดยข้อตกลงอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ และการทำสำเนาของบทความแต่ละชิ้น ภายใต้อายุที่ศูนย์ได้รวบรวมไว้ ผู้ใช้จะต้องได้รับอนุญาตในการขอใช้บริการแบบ TRS เสมอ ทั้งนี้ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ของสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง อาจครอบคลุมเพียงการใช้งานเพื่อประโยชน์ของตนเอง ซึ่งการทำสำเนาเพื่อการจำหน่ายต่อไป หรือเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า ย่อมไม่ได้รับอนุญาต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การให้บริการจัดส่งเอกสาร ต้องตรวจสอบข้อความการใช้ลิขสิทธิ์ของแต่ละสำนักพิมพ์ เพื่อให้แน่ใจว่าการจำหน่ายต่อไป สามารถกระทำได้โดยได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์แล้วเท่านั้น

การบันทึกและการจัดสรรเงินค่าตอบแทนการใช้ลิขสิทธิ์ ถือว่าเป็นงานที่ใช้เวลาและแรงงานมาก ในปัจจุบันนี้ ศูนย์รับผิดชอบลิขสิทธิ์เป็นหน่วยงานหลัก ในการจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์เพียงแห่งเดียว จากผู้ให้บริการในประเทศสหรัฐอเมริกา อย่างไรก็ตาม ในปี ค.ศ. 1995 สหภาพนักประพันธ์แห่งชาติได้พยายามผลักดัน ให้มีการจัดตั้งหน่วยงานจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์เป็นแห่งที่สอง คือ The Authors Registry

โครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศแห่งชาติ

ในอดีต ไม่มีการตรวจพบปัญหาหลักใด ๆ ว่าด้วยลิขสิทธิ์ในประเทศสหรัฐอเมริกามานานเกือบ 20 ปี กฎหมายลิขสิทธิ์ที่ตราขึ้นในปี ค.ศ. 1978 ยังคงกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิทธิ เอกสิทธิ์ และข้อโต้แย้งของผู้สร้างสรรค์งาน ผู้นำงานออกเผยแพร่ อาจารย์ บรรณารักษ์ นักวิจัย และนักวิชาการ การส่งข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์และการจัดส่งสารนิเทศทางอินเทอร์เน็ต ได้ก่อให้เกิดประเด็นปัญหาและไม่สามารถแก้ปัญหาที่ตามมาได้ด้วยกฎหมายลิขสิทธิ์ แม้ว่ารัฐสภาได้ปฏิเสธแนวทางในการกำหนดบทบัญญัติใดที่มีความกระชับชัดเจน หรือการแก้ไขกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ แต่ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1993 ประธานาธิบดีบิลล์ คลินตัน ได้จัดตั้ง The Information Infrastructure Task Force (IITF) ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ "ประสานงานและดำเนินงานตามวิสัยทัศน์ของฝ่ายบริหาร เพื่อการจัดโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศแห่งชาติให้ลุล่วงไป" และเพื่อ "พัฒนาระบบโทรคมนาคมและโปรแกรมและนโยบายสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพ สำหรับสนองความต้องการที่แท้จริงของประเทศ"

คณะกรรมการ 3 ชุดได้รับการแต่งตั้งขึ้นภายใน IITF เพื่อกำหนด "ประเด็นหลักว่าด้วยระบบโทรคมนาคมตามแนวทางของฝ่ายบริหาร... สำหรับพัฒนา อธิบาย และสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในแนวทางหลัก และสำหรับการกำหนดประเด็นนโยบายสำคัญทางสารสนเทศ ซึ่งต้องดำเนินการ หากการจัดโครงสร้าง

พื้นฐานสารสนเทศแห่งชาติได้ดำเนินงาน และใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่" ทั้งนี้ คณะกรรมการนโยบายสารสนเทศ ซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการดังกล่าว ได้จัดตั้งกลุ่มทำงานเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาขึ้น เพื่อตรวจสอบความเกี่ยวพันระหว่างทรัพย์สินทางปัญญากับโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศแห่งชาติ ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1994 ได้มีการยอมรับกันว่าจะไม่มีหน่วยงานกลาง ที่จะกำหนดมาตรฐานและกฎเกณฑ์ว่าด้วยการปฏิบัติงานสำหรับสื่อและการสื่อสารในระบบดิจิทัล กลุ่มทำงานจึงได้เสนอโครงสร้างบทบัญญัติใหม่เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ ซึ่งอาจกำหนดการตีความกฎหมายลิขสิทธิ์ และยอมรับความเกี่ยวพันกับเทคโนโลยีใหม่ โดยรายงานฉบับล่าสุดของฝ่ายบริหาร ซึ่งมีชื่อว่า "ทรัพย์สินทางปัญญาและโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศแห่งชาติ" ได้นำเสนอเมื่อวันที่ 5 กันยายน ค.ศ. 1995 โดยมักเรียกกันว่า "สมุดปกขาว"

เนื้อหาในสมุดปกขาวได้ยอมรับความก้าวหน้าและพัฒนาการทางเทคโนโลยี ซึ่งควบคุมการส่งสารนิเทศ และสนับสนุนว่า "ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่มีประสิทธิภาพ ย่อมส่งเสริมให้เกิดตลาดการค้าทางความคิด การแสดงออก และผลผลิตในโลกไซเบอร์" ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงทางด้านบทบัญญัติสำคัญ อันเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ได้ถูกเสนอไป ตามประเภทของเทคโนโลยีซึ่งได้ขยายแนวทางไว้ในกฎหมาย เพื่อให้ครอบคลุมและคุ้มครองข้อมูลในรูปดิจิทัลและการส่งผ่านข้อมูลเหล่านั้น นิยามของ "การส่งผ่าน" และ "การพิมพ์ออกจำหน่าย" ได้ถูกแก้ไข เพื่อรองรับการให้ความคุ้มครองเทคโนโลยี ที่เกิดขึ้นแล้วและที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต นอกจากนี้ "การนำเข้า การผลิต หรือการจำหน่ายเครื่องมือหรือผลิตภัณฑ์ หรือการเสนอให้บริการใด ๆ" ซึ่งทำให้ระบบการป้องกันทางเทคโนโลยีของเจ้าของลิขสิทธิ์ไร้ประสิทธิภาพ ถือว่าเป็นการกระทำที่ต้องห้ามตามกฎหมาย นอกจากนี้ การเผยแพร่ข้อมูลซึ่งรู้ว่าเป็นเท็จ และการยกย่ายหรือแก้ไขตัดทอนข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาต ถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

IITF เสนอแนะด้วยว่า "(1) การเรียกดูข้อมูลของงานในรูปแบบดิจิทัลจากฐานข้อมูล โดยไม่ได้รับอนุญาต น่าจะถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ (2) ต้องมีการกำหนดความรับผิดชอบขั้นรุนแรงของผู้ให้บริการออนไลน์ สำหรับการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ใช้ (3) ควรจำกัดขอบเขตของการกระทำอันเกี่ยวกับหลักการใช้สิทธิโดยธรรม ในสภาพแวดล้อมของเครือข่ายดิจิทัล" รายงานสนับสนุนให้มีการตราบทบัญญัติ ซึ่ง "ให้ถือว่า การละเมิดลิขสิทธิ์โดยเจตนา การทำซ้ำ หรือจำหน่ายงานอันมีลิขสิทธิ์ด้วยราคาขายปลีก 5,000 ดอลลาร์ หรือเกินกว่านั้นเป็นความผิดทางอาญา"

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากสมุดปกขาว รวมถึงการเสนอแนะให้ห้องสมุดมีเอกสิทธิ์มากกว่า ในการทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ในรูปดิจิทัลเพื่อการเก็บรักษา การอนุญาตให้กลุ่มที่ไม่แสวงหากำไร สามารถจัดทำอักษรเบรลล์ หรือ ฉบับตัวพิมพ์ใหญ่ ของงานอันมีลิขสิทธิ์ เพื่อบุคคลที่มีปัญหาทางสายตา หาก "เจ้าของสิทธิในการจำหน่ายงานแต่ผู้เดียวในประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่ได้ทำการวางตลาดฉบับพิมพ์นั้น ในระหว่างปีแรกของการพิมพ์ออกจำหน่ายครั้งแรก... และเพื่อห้ามการนำเข้า การผลิต หรือการจำหน่ายเครื่องมือหรือผลิตภัณฑ์ หรือเสนอให้บริการใด ๆ" ทั้งนี้เพื่อต่อต้านการทำสำเนา (โดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์) และเพื่อควบคุมการแก้ไขอันไม่ถูกต้องต่อข้อมูลอันมีลิขสิทธิ์

รายงานยังสนับสนุนให้มีการสื่อสารระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์และห้องสมุดและโรงเรียน "เพื่อเชื่อมต่อ" การซื้อและอนุญาตให้ใช้งานในรูปแบบดิจิทัล แต่กล่าวว่า "มันยังเร็วเกินไป ที่จะลดความรับผิดชอบในการเสนอให้บริการด้วยวิธีใด ๆ ในสภาพแวดล้อมของการจัดโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศแห่งชาติ" นอกจากนี้ การที่จะตัดสินใจให้ผู้เสนอบริการทางออนไลน์ต้องรับผิดชอบ ในการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์โดยผู้ให้บริการยังคงมีผลกระทบอย่างมาก

เนื่องจาก คำว่า "งาน" ได้รับการบัญญัติไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ นักวิชาการบางท่านจึงยืนยันว่า ยังไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมาย ผู้จัดจำหน่ายสื่ออิเล็กทรอนิกส์โดยทั่วไป ก็สนับสนุนว่ากฎหมายและสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ ยังเพียงพอที่จะคุ้มครองงานจากการละเมิดลิขสิทธิ์ ในขณะที่ผู้เขียนรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ และกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 ไม่สามารถคาดการณ์ได้ถึงการคุ้มครองการประดิษฐ์สื่อใหม่ ๆ เช่น วิทยุ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ไมโครฟิล์ม ซีดีรอม ฐานข้อมูลออนไลน์ และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ผู้สนับสนุนกฎหมายฉบับปัจจุบัน กล่าวว่ากฎหมายลิขสิทธิ์เป็นรูปแบบกลาง (format neutral) ในการคุ้มครองงานของผู้สร้างสรรค์ โดยมีคำนึงถึงประเภทของสื่อที่นำมาใช้

ในการตอบสนองแนวทางเสนอแนะของสมุดปกขาว กลุ่มห้องสมุด รวมทั้งสมาคมห้องสมุดเพื่อการวิจัย สมาคมห้องสมุดอเมริกัน สมาคมห้องสมุดกฎหมายอเมริกัน สมาคมห้องสมุดแพทย์ และสมาคมห้องสมุดเฉพาะ ได้ออกแถลงการณ์พร้อมข้อวิเคราะห์และวิจารณ์ทางกฎหมายในรายงานของ IITF ไว้ โดยในส่วหนึ่งของการประชุมที่ระบุไว้ในสมุดปกขาว ได้กล่าวไว้ว่า

"รายงานนี้เป็นรายงานที่ยอดเยียม แต่มีผลกระทบอย่างมหาศาลต่อห้องสมุดและสถาบันการศึกษา โดยการเน้นพิจารณาถึงผลทางเศรษฐกิจของลิขสิทธิ์ ที่มีต่อสาธารณประโยชน์ ในการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์แล้วสามารถยืนยันได้จากการที่สถาบันที่ไม่ได้ดำเนินงานเพื่อหากำไรประสบความยากลำบากเพิ่มขึ้น ในการที่จะเข้าสู่ หรือได้ใช้งาน โดยเสียค่าตอบแทนเพียงเล็กน้อยหรือไม่ต้องเสียค่าตอบแทนเลย ... ในขณะที่การริเริ่มทางด้านกฎหมายมีอยู่เพียงเล็กน้อย แต่ข้อเสนอหลักที่ปรากฏในรายงานกลับไปไกลเกินกว่าที่จะดำเนินการได้ รายงานได้วางหลักการไว้ว่า ลิขสิทธิ์เป็นสิทธิทางเศรษฐกิจของเจ้าของที่จะใช้ประโยชน์ ในความเห็นของรายงานนี้ กฎหมายลิขสิทธิ์ในฐานะที่เป็นประมวลแห่งหลักเกณฑ์ สมควรถือกฎการใช้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจในงาน ซึ่งก่อให้เกิดผลประโยชน์ทางพาณิชย์ของประเทศสหรัฐและประชาชนของประเทศ เนื่องจากแนวทางพื้นฐานของข้อเสนอแนะเป็นการยกระดับการใช้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจในงานอันมีลิขสิทธิ์ ดังนั้นผลประโยชน์ของสาธารณชน ในส่วนของกฎหมายลิขสิทธิ์หรือการกำหนดข้อยกเว้น อันเกี่ยวกับสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ จึงได้รับการคำนึงถึงน้อยลง ... ส่วนที่เป็นจุดอ่อนของรายงานคือการประเมินความสัมพันธ์ของการใช้สิทธิโดยธรรม ต่อการใช้สื่อดิจิทัล"

ในการพิจารณาข้อโต้แย้งต่อการเปลี่ยนแปลงนี้ IITF ได้อ้างคำพูดของโธมัส เจฟเฟอร์สัน ว่า

"ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้สนับสนุนให้มีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายและรัฐธรรมนูญบ่อย ๆ แต่กฎหมายและรัฐธรรมนูญต้องส่งผ่านมือต่อมือ ด้วยความก้าวหน้าแห่งความคิดของมนุษย์ เพื่อให้เกิดพัฒนาการมากขึ้น ชี้นำแนวทางความคิดได้ดีขึ้น ในขณะที่การค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ได้เกิดขึ้น ความจริงใหม่ ๆ ได้ถูกค้นพบ ประเพณีและ

ความคิดเห็นใด ๆ เปลี่ยนแปลงไป ตามความเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม สถาบันต้องพัฒนาไปตามกาลเวลา ดังเช่นที่คนเราสมควรต้องจัดเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับชายคนหนึ่ง เมื่อชายคนนั้นพ้นวัยเด็กมาแล้ว"

ในวันที่ 7 และวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1996 สภาผู้แทนราษฎรสหรัฐฯ ได้ดำเนินการพิจารณารณัติลิขสิทธิ์ในยุคสื่อดิจิทัล สมาชิกของคณะอนุกรรมการว่าด้วยศาลและทรัพย์สินทางปัญญา ได้วินิจฉัยคัดค้านแนวความเห็น เกี่ยวกับข้อเสนอแนะทางกฎหมายในสมุดปกขาว

ประเด็นซึ่งเป็นที่ถกเถียงมากที่สุด ได้แก่ เรื่องความรับผิดชอบของผู้ให้บริการที่มีต่อการใช้สารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ของผู้ใช้ โดยผู้ที่ต่อต้านบทบัญญัติในกฎหมายลิขสิทธิ์ เน้นให้เห็นถึงความเป็นไปไม่ได้ของการปฏิบัติตามระบบใดๆ ก็ตามที่ใช้ตรวจสอบผู้ใช้ทั้งหลาย แต่ผู้สนับสนุนบทบัญญัตียืนยันความจำเป็นสำหรับการเพิ่มความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์

การตัดหลักการใช้โดยธรรมทั้ง ยังคงเป็นประเด็นโต้เถียงระหว่างการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรเช่นกัน เนื่องจากในสมุดปกขาวให้ความสำคัญ ต่อการค้าด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และการสื่อสารด้วยการเสนอบทบัญญัติที่เน้นสิทธิทางเศรษฐกิจของลิขสิทธิ์ ว่ามีค่าเหนือกว่าการคุ้มครองและการเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ที่อยู่ในความสนใจของสาธารณะ กลุ่มห้องสมุดและกลุ่มนักวิชาการตอบรับด้วยการเสนอรายงานและแถลงการณ์ เร่งให้รัฐบาลทบทวนท่าทีที่มีต่อหลักการใช้โดยธรรม

ประมวลกฎหมายพาณิชย์แบบฉบับ (Uniform Commercial Code)

Uniform Commercial Code (UCC) ได้ถูกประกาศใช้ในช่วงทศวรรษ 1950 เพื่อใช้เป็นแบบในแต่ละรัฐ สำหรับการคุ้มครองการซื้อขาย การเช่าทรัพย์สินของประชาชน และธุรกรรมทางการค้าใด ๆ ระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจ ความมุ่งหมายหลักของ UCC ก็เพื่อปกป้องทรัพย์สินที่มีรูปร่าง ช้อวิพากษ์วิจารณ์ในขณะนี้อยู่ที่บทบัญญัติกฎหมายใหม่ โดยมาตรา 2 B ว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้สิทธิ ซึ่งคุ้มครองการซื้อขายทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง (เช่น ซอฟต์แวร์ ไม่เพียงแต่ในระหว่างพ่อค้าด้วยกัน แต่ในระหว่างผู้ค้าปลีกกับผู้บริโภคด้วยเช่นกัน) ทั้งนี้การบังคับใช้มาตรา 2 B ย่อมมีผลต่อการอนุญาตให้ใช้สิทธิที่ระบุอยู่ในห่อผลิตภัณฑ์ และการอนุญาตใด ๆ ที่ครอบคลุมการใช้สารสนเทศทางอิเล็กทรอนิกส์

สนธิสัญญาระหว่างประเทศ

อนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล และอนุสัญญาเบอร์น์

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นภาคีอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล และอนุสัญญาเบอร์น์ ว่าด้วยการคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม อนุสัญญาลิขสิทธิ์สากลได้ถูกสร้างขึ้น ณ กรุงเจนีวา ใน ค.ศ. 1952 และประกาศใช้เมื่อวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1955 แก้ไขเพิ่มเติม ณ กรุงปารีส ใน ค.ศ. 1971 อนุสัญญาฉบับนี้ได้รับการเสนอโดยองค์การยูเนสโก เพื่อมุ่งคุ้มครองงานของผู้สร้างสรรคซึ่งพำนักอยู่ในประเทศสมาชิก หากงาน

สร้างสรรค์นั้นแสดงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ในรูปแบบ (โดยทั่วไปเป็นสัญลักษณ์ลิขสิทธิ์ ชื่อของเจ้าของลิขสิทธิ์ และปีที่มีการจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นครั้งแรก) และสถานที่ซึ่งระบุโดยอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากลนี้

อนุสัญญาเบอร์นะ ได้รับการประกาศใช้เมื่อวันที่ 9 กันยายน ค.ศ. 1886 และประเทศสหรัฐอเมริกาได้เข้าร่วมเป็นภาคีเมื่อวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1989 (โดยรัฐสภาสหรัฐต้องใช้เวลากว่าหนึ่งร้อยปีที่จะทำการปรับปรุงกฎหมายลิขสิทธิ์ เพื่อที่กฎหมายสหรัฐสามารถกลมกลืนได้กับอนุสัญญาเบอร์นะ) ส่วนองค์กรทรัพย์สินทางปัญญาโลก ซึ่งมีสำนักงานใหญ่ ณ กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ มีหน้าที่บริหารงานตามอนุสัญญาเบอร์นะ นี้ ทั้งนี้ อนุสัญญาเบอร์นะ กำหนดให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ของประเทศสมาชิก สำหรับผู้สร้างสรรค์ในประเทศเหล่านั้น และปกป้องต่อการละเมิดลิขสิทธิ์งานของผู้สร้างสรรค์ของประเทศสมาชิก ในสหรัฐอเมริกา อนุสัญญาเบอร์นะ มีความแตกต่างจากอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล โดยอนุสัญญาเบอร์นะ ไม่ได้กำหนดให้มีการจดทะเบียน หรือระบุความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในการจัดพิมพ์เผยแพร่โฆษณาของผู้อ่านและผู้สร้างสรรค์ และอนุสัญญาเบอร์นะ ให้ความคุ้มครองสิทธิแต่ผู้เดียวในงานมากกว่าที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล ตลอดจนให้ความคุ้มครองมากกว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการแปลงาน การทำซ้ำ การแสดงงานต่อสาธารณชน การดัดแปลง สิทธิในการแสดงความเป็นเจ้าของ และสิทธิในการคงไว้ซึ่งบูรณภาพของงาน (แต่อนุสัญญาลิขสิทธิ์สากลยอมรับสิทธิในการทำซ้ำ การดัดแปลง และการแสดงงานต่อสาธารณชน หรืองานการแพร่ภาพหรือการกระจายเสียงเท่านั้น)

นอกจากนี้ อนุสัญญาลิขสิทธิ์สากลยอมรับอนุสัญญาเบอร์นะ และกำหนดบทบัญญัติ สำหรับประเทศที่เข้าเป็นภาคีทั้งสองอนุสัญญาไว้ เมื่อประเด็นว่าด้วยการละเมิดลิขสิทธิ์ได้ถูกหยิบยกขึ้นมา อนุสัญญาเบอร์นะ มีความได้เปรียบกว่า หากประเทศที่เข้าเป็นภาคีทั้งสองอนุสัญญา และต่อมาได้ถอนความเป็นสมาชิกภาพไปจากอนุสัญญาเบอร์นะ ประเทศนั้นย่อมไม่ได้รับความคุ้มครองโดยอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล

องค์กรทรัพย์สินทางปัญญาโลก (World Intellectual Property Organization – WIPO)

เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1966 ชาติสมาชิกของอนุสัญญาเบอร์นะ ได้ทำสนธิสัญญาลิขสิทธิ์ที่จัดทำโดยองค์กรทรัพย์สินทางปัญญาโลก และสนธิสัญญาสิ่งบันเทิงเสียงและการแสดงที่จัดทำโดยองค์กรทรัพย์สินทางปัญญาโลกเช่นกัน เพื่อจัดตั้งการคุ้มครองลิขสิทธิ์สำหรับงานวรรณกรรมและศิลปกรรมในรูปแบบดิจิทัล และเพื่อกำหนดสิทธิของนักแสดงและผู้ผลิตสิ่งบันเทิงเสียง ทั้งนี้ ต้องมีประเทศจำนวนถึง 30 ประเทศ ให้สัตยาบันสนธิสัญญาแต่ละฉบับ จึงจะทำให้สนธิสัญญาดังกล่าว มีผลใช้บังคับในระดับระหว่างประเทศ

ในส่วนนี้ ประเทศที่ร่วมลงนามต่างยอมรับ “ความต้องการที่จะนำเสนอหลักเกณฑ์ระหว่างประเทศใหม่ ๆ และสร้างความกระจ่างในการตีความหลักเกณฑ์ตามกฎหมายที่มีอยู่ เพื่อกำหนดผลลัพธ์ที่เพียงพอต่อคำถามที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และวิทยาการใหม่” รวมทั้งยอมรับ “ผลกระทบอย่างมากของการพัฒนาการ และการผสมผสานระหว่างเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กับการสร้างสรรค์และการใช้งานวรรณกรรมและศิลปกรรม”

ความตกลงทั่วไปทางภาษีศุลกากรและการค้า (General Agreement on Tariffs and Trade – GATT^{*})

ใน ค.ศ. 1996 รัฐสภาของสหรัฐ ได้ตราบทบัญญัติใหม่ ในส่วนของความตกลงทั่วไปทางภาษีศุลกากรและการค้า โดยงานที่สร้างสรรค์ใน 120 ประเทศ เมื่อ 75 ปีก่อน ยังคงได้รับลิขสิทธิ์โดยอัตโนมัติ ตราบเท่าที่งานนั้นยังคงได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดของงาน บทบัญญัติอื่นเกี่ยวกับความตกลงทั่วไปทางภาษีศุลกากรและการค้า มีผลกระทบต่อหน่วยงานเพื่อการแสวงหากำไรและที่ไม่แสวงหากำไร รวมทั้งบุคคลผู้ทำการดาวน์โหลดกราฟิกที่ออนไลน์ บุคคลเหล่านั้นเสี่ยงต่อการละเมิดลิขสิทธิ์ ตลอดจนผู้ใช้ที่ดาวน์โหลดกราฟิก เพื่อการสำเนาแบบลงในสิ่งพิมพ์ (อิเล็กทรอนิกส์หรือสิ่งพิมพ์) และบุคคลหรือองค์กรใด ซึ่งผลิตซ้ำในงานศิลป์ หรืองานเพลงเพื่อการหารายได้

กฎหมายลิขสิทธิ์ในยุคดิจิทัล

ผู้เป็นเจ้าของและผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตต่างมีความเห็นที่แตกต่างกัน ในกรณีที่ว่า กฎหมายลิขสิทธิ์ให้ความคุ้มครองการส่งเนื้อหาสาระด้วยวิธีทางอิเล็กทรอนิกส์หรือไม่ ในรูปแบบที่ผู้จัดพิมพ์งานใช้กัน ได้แก่การปกป้องลิขสิทธิ์ของตน ด้วยการผนวกข้ออนุญาตให้ใช้สิทธิที่ทับซ้อนของซอฟต์แวร์ หรือกำหนดข้อความและเงื่อนไขที่ฐานข้อมูล และในเว็บไซต์ที่ทำการออนไลน์ ข้ออนุญาตให้ใช้สิทธิดังกล่าวส่วนใหญ่ จะระบุข้อจำกัดในการใช้ การคัดลอก การให้ยืม การขาย และการส่งผ่านโปรแกรมซอฟต์แวร์และเนื้อหาสาระ ซึ่งโดยทั่วไปเพื่อป้องกันการใช้สิทธิใด ๆ ซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์

โดยทั่วไป ผู้ใช้บริการทางออนไลน์มักไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องลิขสิทธิ์ ดังนั้น แนวโน้มจึงอยู่ที่การดำเนินการทางกฎหมายแก่ผู้จัดให้บริการอินเทอร์เน็ต Listserv สำหรับในกรณีที่มีการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ใช้บริการ และผู้ให้บริการในกลุ่มข่าวสาร จึงเริ่มทำการกำหนดเงื่อนไขของตนเอง สำหรับการถ่ายทอดสาร ด้วยการแนบข้อความไปกับสารที่ทำการส่งนั้น โดยระบุว่าสารดังกล่าว สามารถถูกคัดลอกหรือเผยแพร่โดยเสรีได้หรือไม่

ความพยายามที่จะให้ความกระจ่างเกี่ยวกับนิยามของคำที่มีการตีความขยายความออกไป ว่าสิ่งใดจะได้รับความคุ้มครองหรือไม่ได้รับความคุ้มครองนี้ สำนักงานลิขสิทธิ์แห่งสหรัฐ และนายทะเบียนลิขสิทธิ์ ได้ระบุข้อความต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่เป็นอิเล็กทรอนิกส์

กฎหมายลิขสิทธิ์คุ้มครองงานที่ได้รับการสร้างสรรค์ ที่นำออกเผยแพร่และที่ไม่ได้นำออกเผยแพร่ ในสื่อที่มีรูปร่าง อันได้แสดงออกมา... สำนักงานลิขสิทธิ์อาจจดทะเบียนงานโดยทันที ตามที่ได้เผยแพร่ด้วยการปิดประกาศไว้ที่กระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์ภายใต้การอนุญาตของเจ้าของลิขสิทธิ์...การปิดประกาศบนกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์ถือได้ว่าเป็นการเผยแพร่งานนั้นแล้ว ทั้งนี้ การส่งสื่อใด ๆ ซึ่งสาธารณชนได้รับสำเนาของงานใด

^{*} ปัจจุบัน GATT ได้พัฒนามาเป็นองค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO)

ด้วยการดาวนโหลดงานนั้น ย่อมเป็นผลให้ถือได้ว่าบุคคลนั้นได้ส่งสำเนางานนั้นโดยแท้จริงแล้ว ซึ่งยังมีความแตกต่างระหว่างการเผยแพร่งาน "โดยทั่วไป" และการเผยแพร่ "โดยจำกัด" กล่าวคือ คำจำกัดความที่ได้กล่าวมาข้างต้น ถือว่าอยู่ในความหมายของการเผยแพร่ "โดยทั่วไป" ส่วนการเผยแพร่ "โดยจำกัด" เกิดขึ้นในกรณีที่มีการจำกัด ให้มีผลเฉพาะต่อกลุ่มบุคคลที่สามารถจะได้รับสำเนางานและจำกัดวัตถุประสงค์สำหรับการใช้สำเนางานเพื่อการหนึ่งการใดเท่านั้น

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และ Listservs

มีผู้ใช้หรือผู้บริโภคลายทางส่วนน้อยที่ทราบว่าข่าวสารทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายลิขสิทธิ์ ในฐานะงานคิดริเริ่ม ที่ได้รับการสร้างสรรค์ หรือที่อนุสัญญาเบอร์น ให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์ในบรรดาประเทศสมาชิก ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต มักจะทำสำเนาข่าวสารทางไปรษณีย์ไว้เป็นส่วนตัว โดยที่ไม่ได้รับความยินยอมจากผู้สร้างสรรค์

เนื่องจากอนุสัญญาเบอร์นไม่ได้กำหนดให้ผู้สร้างสรรค์ทำการจดทะเบียน หรือระบุให้แจ้งความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้ประกอบกิจการสารสนเทศและการพิมพ์ต่างยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่า การสื่อสารไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และการส่ง listserv ต่างได้รับความคุ้มครอง ในฐานะที่สิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นงานคิดริเริ่มอันได้ทำการสร้างสรรค์ขึ้น แต่จนถึงขณะนี้ ศาลระหว่างประเทศที่จัดตั้งขึ้นเพื่อการระงับข้อพิพาททางลิขสิทธิ์ของบุคคลใด ๆ ก็ยังไม่ได้มีการก่อตั้งขึ้นเลย เมื่อการละเมิดลิขสิทธิ์เกิดขึ้น โจทก์จึงทำการฟ้องคดีสู่ศาลในประเทศ ที่มีกฎหมายระบุให้กระทำได้ แต่กระนั้น ความไม่เท่าเทียมกันของกฎหมาย และอำนาจศาลในประเทศต่าง ๆ อันเกี่ยวกับการควบคุมการรับฟังคดีละเมิดลิขสิทธิ์ อันไม่เท่าเทียมกันก็ยิ่งสร้างความสับสนในสิทธิ ที่จะทำสำเนาหรือไม่อาจทำสำเนาข่าวสารหรือแฟ้มข้อมูล

สาระเนื้อหาบนเว็บ (Web-Based Content)

บุคคลผู้จัดพิมพ์เผยแพร่หรือจัดจำหน่ายงานบนเครือข่าย ดูเหมือนว่าจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ และอนุสัญญาเบอร์น หากว่าการออกแบบและการเรียบเรียงข้อความ กราฟิก เสียงและภาพ เป็นงานที่เกิดจากความคิดริเริ่ม ส่วนสารสนเทศอันเป็นสาธารณสมบัตินั้น ยังไม่ชัดเจน แม้ตัวสารสนเทศเองไม่อาจได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ก็ตาม แต่โดยเนื้อหาของเว็บ หากมีหลักฐานแสดงว่าเกิดจากการสร้างสรรค์อันเป็นความคิดริเริ่มแล้ว ย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์เช่นกัน นอกจากนี้ การบันทึกรหัสภาษา Hyper Text Markup Language (HTML) เพื่อการนำกลับมาใช้เป็นแบบสำหรับหน้าของเว็บนั้น อาจถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ด้วย อย่างไรก็ตาม หากรหัสภาษา HTML ดังกล่าวถูกนำมาเพื่อการใช้เป็นส่วนตัว การใช้งานดังกล่าวนี้ อาจถือว่าเป็นการใช้โดยธรรม และไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

นอกจากนี้ ยังมีคำวินิจฉัยอันชัดเจนของศาลเกี่ยวกับความสามารถมีลิขสิทธิ์ของการเชื่อมโยงโดยราย ชื่อของการเชื่อมโยงไม่อาจมีลิขสิทธิ์ได้ แต่หากว่าความคิดอันเป็นการริเริ่มของผู้สร้างสรรค์ได้นำมาใช้ในการ สร้างสรรค์การเชื่อมโยง การเชื่อมโยงดังกล่าวย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ได้ ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญ บางสาขาเชื่อว่า อินเทอร์เน็ตได้ถูกก่อตั้งขึ้นเพื่อเชื่อมโยงบุคคลแต่ละบุคคลและองค์กรต่าง ๆ ด้วยผลประโยชน์ เดียวกัน และการที่ให้ลิขสิทธิ์แก่การเชื่อมโยงและการจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์ อาจเป็นการขัดขวางการเจริญเติบโตของ อินเทอร์เน็ต ในทางตรงกันข้าม มีองค์กรหลายแห่ง ที่ไม่ต้องการให้บุคคลหรือกลุ่มบุคคลใด ๆ ทำการเชื่อมโยง ในเว็บไซต์ขององค์กรนั้น ด้วยเหตุนี้ จึงได้กำหนดค่าเตือน ด้วยการขู่ที่จะดำเนินคดี หรือกำหนดค่าลิขสิทธิ์รายปี หรือข้อตกลงการจ่ายค่าอนุญาตการใช้ได้ด้วย แต่กระนั้น ผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายมีความเห็นว่า ในกรณีดัง กล่าว ถือเป็น "การอนุญาตโดยปริยาย" คืออนุญาตให้มีการเชื่อมจากหรือไปยังเว็บไซต์เหล่านั้นโดยไม่จำกัด

กรณีการนำงานอื่นมาจัดเรียงเป็นรูปแบบหนึ่งของการเชื่อมโยง ซึ่งผู้เป็นเจ้าของเว็บไซต์จะจัดวางเนื้อ หาของเว็บไซต์อื่น ภายในเว็บไซต์ของตน ตัวอย่างคดีความในช่วงกลางของ ค.ศ. 1997 TotalNews ได้ระงับคดี พิพาทเกี่ยวกับ การแสดงที่ตั้งว่าด้วยข่าวสารของผู้อื่น พร้อมกับโลโก เมนู และนามของ TotalNews เอง ทั้งนี้ ผู้ จัดให้บริการข่าวสารต่าง ๆ รวมทั้ง Time Inc., CNN, Dow Jones, Time Mirror, Washington Post Co., และ Reuters ได้ยื่นฟ้อง TotalNews ในการที่ไม่ได้ขออนุญาตนำงานอันมีลิขสิทธิ์ของสำนักข่าวต่าง ๆ นั้นมาใช้ โดย บริษัทผู้ประกอบกิจการสื่อสารมวลชนเหล่านั้น คัดค้านการนำเนื้อหาของงานมาใช้ โดยปราศจากการโฆษณา และได้เจรจาที่จะให้การอนุญาตทำการเชื่อมโยงกับ TotalNews ด้วยการให้จ่ายค่าตอบแทนแก่ผู้เป็นเจ้าของเว็บไซต์ ข่าวเหล่านั้น

ข้อกำหนดและเงื่อนไขเกี่ยวกับฐานข้อมูลทางการค้า

การที่เจ้าของเนื้อหา กำหนดค่าธรรมเนียมและเงื่อนไขต่าง ๆ ของการใช้เนื้อหาเกือบทั้งหมด ทำให้เกิด การจำกัดขอบเขตว่าด้วยการใช้สิทธิโดยธรรม ตามที่ระบุไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ ด้วยเหตุนี้ คำประกาศของ Dialog ค.ศ. 1994 Electronic Redistribution and Archiving (ERA) Service ซึ่งอนุญาตให้ผู้สืบค้นทาง ออนไลน์ทำการเผยแพร่ต่อไป ซึ่งสำเนางานไว้ใช้ภายในองค์กรของผู้ใช้ในจำนวนที่กำหนดไว้เท่านั้น (และอนุญาต ให้มีการทำสำเนาข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ได้ หากมีการจ่ายค่าลิขสิทธิ์) ได้รับการรับรองจากผู้ประกอบวิชาชีพ สารสนเทศ นอกจากนี้ ผู้ให้คำปรึกษาสำหรับบริการนี้ ต่างสนับสนุนกลไก ในแบบเดียวกันกับสิทธิในสื่อ อิเล็กทรอนิกส์ สำหรับฐานข้อมูลทางการค้าและที่มีใช้ทางการค้า และการให้บริการอินเทอร์เน็ต

สิทธิทางอิเล็กทรอนิกส์ไม่ได้ถูกกำหนดโดยผู้ผลิตฐานข้อมูลทางการค้า ผู้สืบค้นจึงต้อง ลงนามข้อตกลงเป็นสมาชิกกับ LEXIS/NEXIS เอง โดยใน "คำอนุญาต" ยินยอมให้มีการเผยแพร่ต่อด้วยการใช้ โดยธรรม ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 ส่วนการทำสำเนาที่ได้รับอนุญาต นอกเหนือจาก บทบัญญัติว่าด้วยการใช้โดยธรรม ได้ถูกระบุรายละเอียดไว้ใน "ข้อกำหนดเพิ่มเติมสำหรับกรณีพิเศษ" นอกจากนี้ ฐานข้อมูลอันเป็นสาธารณสมบัติ บน LEXIS/NEXIS นั้น โดยทั่วไปแล้วไม่ได้ระบุแจ้งข้อความว่าด้วยลิขสิทธิ์ไว้ แต่ในคำอนุญาตอันสามารถถอนคืนได้ของ Dow Jones News ได้ระบุไว้ สำหรับการให้ข้อมูลข่าวสารอันมี

ลิขสิทธิ์ว่า "เพื่อการใช้โดยส่วนตน และไม่ใช้เพื่อการค้าเท่านั้น" ส่วนการทำซ้ำ การกระจายเสียงและแพร่ภาพ รวมถึงการเผยแพร่ใด ๆ ต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรก่อน

ผู้ให้บริการออนไลน์ส่วนใหญ่ ซึ่งเสนอฐานข้อมูลเพื่อการสืบค้นจำนวนมาก ได้กำหนดลิขสิทธิ์ในบันทึกแต่ละชิ้นในฐานข้อมูลหนึ่ง ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้จัดทำบริการฐานข้อมูลและบริการออนไลน์ สร้าง "คุณค่าเพิ่ม" โดยการรวบรวม จัดเรียบเรียงข้อมูลที่บันทึกสำหรับการค้นคืน และการเพิ่มเขตข้อมูล ในแต่ละส่วนของระเบียบที่สามารถสืบค้นได้ "อย่างไร้เริ่มสร้างสรรค์" ระเบียบดังกล่าวจึงกลายเป็นสิ่งที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ โดยไม่ต้องคำนึงว่าระเบียบนั้นได้บรรจุข้อมูลอันเป็นสาธารณสมบัติ หรือข้อมูลจากงานที่ผลิตขึ้นเพื่อการค้าหรือไม่ก็ตาม

เพื่อให้แน่ใจว่าผลลัพธ์ของการสืบค้นไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ผู้ประกอบวิชาชีพสารสนเทศได้รับคำแนะนำให้ดำเนินการสืบค้นครั้งหนึ่ง แก่ผู้ใช้คนหนึ่งในแต่ละครั้งเท่านั้น (เช่น ไม่ทำสำเนาผลลัพธ์ของการสืบค้นแต่ละครั้งสำหรับผู้ใช้หลาย ๆ คน) บรรณารักษ์ควรพิจารณาในการขออนุญาตจัดทำสำเนา ผลลัพธ์การสืบค้นแก่ผู้ใช้เกินกว่าหนึ่งคนขึ้นไป นอกจากนี้ เมื่อใดที่ทำการดาวน์โหลดผลลัพธ์ที่สืบค้นทางออนไลน์ หลังจากทำการสืบค้นเสร็จแล้วผู้เป็นตัวกลางต้องแสดงคำบอกกล่าวทางลิขสิทธิ์ทั้งหมดไว้ในระเบียบแต่ละฉบับ และกระตือรือร้นที่จะให้แนวทางเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเคารพกฎหมายลิขสิทธิ์ของผู้ใช้สำหรับการสืบค้นแต่ละครั้ง

ข้อกำหนดและเงื่อนไขเกี่ยวกับฐานข้อมูลเครือข่าย

ผู้เขียนมักเกิดความรู้สึกขัดแย้งเมื่อได้อ่านข้อความว่าด้วยลิขสิทธิ์ของสำนักพิมพ์อยู่เสมอ เพราะกำหนดและเงื่อนไขที่ถูกระบุไว้ มักขาดความชัดเจนว่าสิ่งใดสามารถทำซ้ำหรือไม่สามารถทำซ้ำได้ ยกตัวอย่างเช่น กรณีสำนักพิมพ์มุ่งที่จะแบ่งแยก ระหว่างการใช้เป็นส่วนตัวและการใช้เพื่อการค้าในสิ่งที่ได้รับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ กรณีข้อจำกัดที่ได้ถูกระบุไว้สำหรับผู้สืบค้นคนกลาง ซึ่งไม่สามารถดำเนินการให้แก่ผู้ใช้ขั้นสุดท้าย กรณีการบอกกล่าวอันไม่ได้ระบุว่าจะอนุญาตให้มีการจ่ายค่าลิขสิทธิ์แก่ศูนย์จัดทะเบียนลิขสิทธิ์ สำหรับการทำสำเนาทางอิเล็กทรอนิกส์หรือไม่ และกรณีราคาที่สูงขึ้นกว่าที่ถูกกำหนดไว้ สำหรับเนื้อหาซึ่งได้ค้นคืนจากฐานข้อมูลเชิงพาณิชย์ ที่ไม่ได้ระบุไว้สำหรับสำเนาเนื้อหาที่พบในอินเทอร์เน็ต

บางกรณี การขาดความชัดเจนต้องพิจารณาร่วมกับความหมายของผู้ใช้ปลายทาง ผู้บริโภคและผู้ใช้ มักถูกอ้างถึงว่าเป็น "ผู้บริโภคข้อมูลข่าวสารที่ในเวลาแต่ก็มีความสุข" เหล่านี้ ต่างไม่ได้ขอความช่วยเหลือจากบรรณารักษ์ หรือจ่ายค่าตอบแทนให้แก่บุคคลใด เพื่อค้นคืนข้อมูล บางครั้งผู้ใช้ปลายทางซึ่งเป็นผู้บริโภค ต่างก็ไม่ใช่บุคคล ตามความหมายที่ให้ไว้ในข้อความว่าด้วยลิขสิทธิ์และข้อกำหนดและเงื่อนไข อันระบุไว้โดยผู้ให้บริการข้อมูลบนเว็บไซต์ แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ใช้ปลายทางซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพใช้อินเทอร์เน็ตในฐานะเครื่องมือในการประกอบอาชีพ เพื่อความก้าวหน้าของการให้บริการ และหรือการสร้างสรรค์องค์การเพื่อการแสวงหากำไรหรือไม่ได้แสวงหากำไรนั้น ผู้ใช้ปลายทางประเภทนี้ ได้เข้าถึงห้องสมุดของบรรษัทหรือห้องสมุดเฉพาะหรือติดต่อบรรณารักษ์หรือจ่ายค่าตอบแทนให้แก่เจ้าหน้าที่สารสนเทศ เพื่อการค้นคืนข้อมูลให้เร็วขึ้น และเชื่อ

ถือได้มากกว่าระบบออนไลน์เชิงพาณิชย์ นอกจากนี้ ผู้ใช้ปลายทางเพื่อประกอบวิชาชีพ ซึ่งทำงานในองค์กรที่สามารถรับภาระในการจ่ายค่าตอบแทนข้อมูลข่าวสารที่ได้มานี้จึงตกเป็นเป้าหมายของข้อจำกัดในการใช้ข้อมูลที่ปรากฏบนอินเทอร์เน็ต

ผู้ดำเนินการสืบค้นฐานข้อมูลเชิงพาณิชย์คนกลาง ได้ทบทวนสัญญาและเจราจาต่อรองเกี่ยวกับข้อกำหนดกับผู้ขายข้อมูล ตามคำร้องขอของเหล่าผู้ใช้ปลายทางซึ่งประกอบวิชาชีพ ทั้งนี้ ในทางตรงข้าม สัญญาประเภท “click here” ไม่ได้ให้โอกาสที่คล้ายกันนี้ ที่จะเจรจาข้อกำหนดของการใช้ ด้วยเหตุนี้ หากผู้ใช้คนใดตกลงตามข้อกำหนดแล้ว ผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายสัญญาหลายท่าน ต่างให้คำแนะนำว่า สัญญาซึ่งสามารถบังคับกันได้ นี้ ได้มีขึ้นแล้ว

สำหรับการทำสำเนาเนื้อหาสาระบนเว็บ ผู้ให้บริการคนกลางควรเปิดดูข้อความว่าด้วยข้อกำหนดและเงื่อนไขและอ่านข้อความดังกล่าว พร้อมทั้งพิจารณาว่าเมื่อใดเป็นการชอบด้วยกฎหมายในการทำซ้ำข้อมูลที่ต้องการใช้ หรือเมื่อใดเป็นการปลอดภัยกว่าในการที่จะติดต่อกับสำนักพิมพ์เพื่อสิทธิทางการค้าในลักษณะ “pass along” นอกจากนี้ ส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิและการขออนุญาตของแต่ละเว็บไซต์สมควรได้รับการติดต่อ เพื่อการขออนุญาต หรือสำนักพิมพ์ควรขอให้ CCC ดูแลสิทธิสำหรับการใช้สำเนาในรูปแบบดิจิทัล

แนวทางในอนาคต

บทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์

การอภิปรายและถกเถียงเกี่ยวกับรายงานของโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศแห่งชาติและข้อเสนอแนะที่ให้ทบทวนกฎหมายลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า สิทธิบัตร และกฎหมายทางการค้าที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ บางทีจะยังคงมีอยู่ต่อไปจนถึงศตวรรษหน้าก็ได้ แต่ในปัจจุบันนี้ บทบัญญัติแห่งกฎหมายและคำพิพากษาของศาลของสหรัฐที่มีอยู่ อันเกี่ยวกับการกระทำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ยังต้องได้รับการยอมรับ ทั้งนี้ จนกว่ารัฐสภาของสหรัฐจะตรากฎหมายที่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ชัดเจนขึ้น ด้วยเหตุนี้ หลักกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 และคำพิพากษาของศาลที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ก็จะต้องขึ้นอยู่กับที่การตีความกฎหมาย

อย่างไรก็ตาม หากว่าเจตนาของรัฐบาลสหรัฐ ได้แก่การที่โครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศแห่งชาติมีวัตถุประสงค์เพื่อการพาณิชย์เป็นหลักแล้ว งานอันเป็นสาธารณสมบัติ ซึ่งปราศจากลิขสิทธิ์และสามารถใช้งานได้โดยจ่ายค่าตอบแทนเพียงเล็กน้อย หรือไม่ต้องจ่ายเลยนั้น ย่อมสามารถได้รับการจำกัดโดยภาคเอกชน แก่ผู้ใช้ที่จ่ายค่าอนุญาตให้ใช้งานหรือค่าใช้ลิขสิทธิ์ เพื่อการเข้าสู่การใช้ข้อมูลต่าง ๆ นอกจากนี้ ความสามารถของบุคคลแต่ละคน ที่จะติดต่อซึ่งกันและกันทั่วโลกอย่างอิสระนี้ ย่อมถูกลดทอนด้วยการชู้ว่ากระทำต่าง ๆ นั้นเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ การผ่อนปรนจากเหตุผลของการใช้เพื่อการวิจัยอาจได้รับผลกระทบ หากว่าสำนักพิมพ์ห้ามผู้ใช้เชื่อมโยงข้อมูล จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ไปไว้ในรายงานใด ๆ ที่ครอบคลุมเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ อนาคตของบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ จึงยังไม่อาจคาดเดาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเด็นอันเกี่ยวกับการใช้โดยธรรม และการหาประโยชน์ทางการค้าในข้อมูลยังคงไม่ชัดเจน แม้ว่าผู้สร้างสรรค นักวิจัย สำนักพิมพ์ บรรณารักษ์ และผู้ริโภคต่างพยายามที่จะปกป้องประโยชน์ทางลิขสิทธิ์ของแต่ละคน แต่บุคคลเหล่านี้ ต่างยอมรับถึงความสำคัญของการส่งผ่านข้อมูลแก่สาธารณะ โดยปราศจากการกำหนดข้อจำกัดอันไม่เหมาะสม ดังนั้น การค้นหาดุลยภาพอันเหมาะสมยังคงไม่แน่นอน

ผู้ผลิตฐานข้อมูล

ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1996 คณะกรรมการของสหภาพยุโรปได้ยอมรับข้อเสนอ ซึ่งกำหนดให้ประเทศสมาชิกบังคับใช้กฎหมายเพื่อคุ้มครองฐานข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1998 ทั้งนี้ ข้อเสนอคุ้มครองฐานข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริง จาก “การคัดลอก” และ “การนำกลับมาใช้ประโยชน์” เป็นระยะเวลา 15 ปี ส่วนสำนักงานลิขสิทธิ์สหรัฐได้จัดการประชุม 16 ครั้งในช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 1997 เพื่อปรึกษาเกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งกำหนดความคุ้มครองทางกฎหมายแก่ฐานข้อมูลให้มากขึ้น โดยผู้สนับสนุนและผู้คัดค้านต่างได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตน เกี่ยวกับความต้องการสำหรับการปรับปรุงหรือการตรากฎหมายใหม่ ในการสรุปแนวความเห็นของกลุ่มที่มีความเห็นแตกต่างกันดังกล่าวนี้ สำนักงานลิขสิทธิ์ยอมรับถึงความตกลงเกี่ยวกับหลักการสำคัญสองประการ: “ฐานข้อมูลเป็นสิ่งที่ยากต่อการคัดลอก และต้องทำให้เกิดแรงจูงใจเพียงพอ เพื่อให้มั่นใจว่าจะทำให้มีการสร้างสรรค์งานใหม่ ๆ ต่อไป...การใช้โดยอิสระในลักษณะของการคัดลอกในสาระสำคัญของงานเพื่อการค้า หรือที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการแข่งขันนั้นไม่สมควรได้รับการอนุญาต นอกจากนี้ สำนักงานลิขสิทธิ์ไม่ได้รับอนุญาตให้มีข้อเสนอแนะใด ๆ แต่รายงานของสำนักงานได้รับการพิจารณาอย่างจริงจังจากรัฐสภา พร้อมกับบทที่ผู้จัดพิมพ์ผู้ผลิตฐานข้อมูลต่างยังคงโน้มน้าวรัฐสภาให้มีออกกฎหมายที่เข้มงวดขึ้น สำหรับการคุ้มครองฐานข้อมูลของบุคคลเหล่านี้จากการละเมิดลิขสิทธิ์

องค์กรที่ไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อการแสวงหากำไร และสถาบันการศึกษา

บรรดาครูผู้ที่เคยได้รับผลดีทางกฎหมายในการแจกจ่ายสำเนาจากการถ่ายเอกสารงานพิมพ์ ที่ได้คัดสรรแล้วให้แก่นักเรียนของตน ภายใต้แนวทางซึ่งระบุไว้ในมาตรา 107 ของกฎหมายลิขสิทธิ์ (เช่น การทำสำเนาหนึ่งฉบับสำหรับครู และการทำสำเนาลายฉบับสำหรับการใช้ในห้องเรียน) ต้องเผชิญกับความไม่แน่นอนเกี่ยวกับสิทธิเผยแพร่สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งอาจหรือไม่อาจได้รับการใช้โดยธรรมเพื่อการศึกษาก็ได้

ส่วนห้องสมุดของสถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัยหลายแห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นของห้องสมุดเพื่อการวิจัยอเมริกัน (ARL) กำลังเริ่มได้รับผลกระทบมากขึ้น จนไม่สามารถ “แบกรับภาระค่าใช้จ่ายในการเข้าไปค้นหาความรู้ จากห้องสมุดที่ต้องจ่ายค่าตอบแทนเพื่อการใช้” ทั้งนี้ บรรดาห้องสมุดเหล่านี้กำลังพิจารณาถึงการจัดตั้ง “องค์กรบริหารสิทธิ ที่จะยังคงไว้ซึ่งสิทธิปลอดค่าธรรมเนียมลิขสิทธิ์สำหรับการใช้...ของคณะกรรมการศึกษาผู้ผลิตบทความวารสาร โดยองค์กรดังกล่าวอาจอนุญาตลดทอนอำนาจของสำนักพิมพ์ผู้มีเจตนาที่จะโก่งราคาการใช้จากห้องสมุดมหาวิทยาลัย” ส่วนทางเลือกที่สองซึ่งได้รับการพิจารณาโดยกลุ่มสถาบันการศึกษา

ได้แก่ “การนำการผลิตและการกำหนดราคาของงานเขียนทางวิชาการกลับไปให้แก่ภาคเอกชน แต่ยังคงไว้ซึ่งการควบคุมทางด้านบรรณาธิการ”

โดยทั่วไปสำนักพิมพ์ผู้ซึ่งคงไว้ซึ่งลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์งาน “ในลักษณะตลอดชีพ” ต่างกำหนดให้อภินันทนาการในสิทธิการพิมพ์งานซ้ำในจำนวนจำกัดให้แก่ผู้สร้างสรรค์ และรักษาไว้ซึ่งสิทธิในการทำซ้ำในรูปแบบใด ๆ ทั้งหมดในงานของผู้สร้างสรรค์ ทั้งนี้ ในการมองข้ามสำนักพิมพ์ไปนั้น ผู้สร้างสรรค์หวังว่าจะยังรักษาลิขสิทธิ์ของตน โดยการให้ความยินยอมโดยตรงสำหรับการอนุญาตให้ทำซ้ำ และสิทธิในการได้รับค่าลิขสิทธิ์ ชุมชนวิจัยห้องสมุดต่างเป็นห่วงในการที่ไม่สามารถตีพิมพ์วิจารณ์งานอย่างจริงจัง และการควบคุมทรัพย์สินของงานสมควรทำได้ด้วยการให้ผู้สร้างสรรค์จัดพิมพ์งานของตนเอง (เช่น นักวิทยาศาสตร์ผู้ดำเนินการวิจัยที่คล้ายคลึงกันอาจพบว่า เป็นการยากที่จะเข้าถึงและตรวจสอบงาน ซึ่งได้เขียนขึ้นโดยบรรดาคู่แข่งของตน) บรรดาผู้สร้างสรรค์งานต่างตอบรับโดยการยืนยันว่า การประเมินผลและวิจัจัดระบบในสื่ออิเล็กทรอนิกส์สามารถดำเนินการได้และกลไกของสื่ออิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้ ต่างมีประสิทธิภาพเทียบเท่ากับวิธีการที่ปฏิบัติกัน

การริเริ่มของสำนักพิมพ์

แนวคิดของผู้จัดพิมพ์จำหน่ายหรือสำนักพิมพ์มีความแตกต่างจากกลุ่มที่อยู่ในรายการศึกษาวิจัย กลุ่มผู้จัดพิมพ์จำหน่ายกำลังทดสอบระบบดิจิทัลเพื่อ “จัดระบบและติดตามงาน ในการคิดค่าธรรมเนียมการใช้งาน และการป้องกันงานอันมีลิขสิทธิ์” ทั้งนี้ ระบบติดตามดังกล่าว เรียกว่า “ผู้ตรวจสอบงานที่อยู่ในรูปแบบดิจิทัล” (DOI) และมีวัตถุประสงค์ “ที่จะคุ้มครองงานในรูปแบบดิจิทัลจากการคัดลอกโดยไม่ได้รับอนุญาต” ดังนั้น ผู้ใช้สามารถอ่านข้อมูลที่ปรากฏบนจอคอมพิวเตอร์ แต่ไม่สามารถที่จะดาวน์โหลด หรือพิมพ์งานโดยไม่ได้รับอนุญาต

การจัดเก็บข้อมูลสำคัญที่ปรากฏอยู่ในอินเทอร์เน็ต

กฎหมายลิขสิทธิ์ให้ความสำคัญกับการจัดเก็บเอกสารสำคัญอย่างจดหมายเหตุนั้นเป็นอย่างมาก โดยมาตรา 108 เกี่ยวกับการทำซ้ำโดยห้องสมุดและหอจดหมายเหตุได้บัญญัติไว้ว่า

กรณีห้องสมุดหรือหอจดหมายเหตุ หรือผู้ใดซึ่งเป็นลูกจ้างของบุคคลเหล่านั้น ได้ปฏิบัติงานในขอบเขตของการจ้างงาน ซึ่งกระทำซ้ำไม่เกินกว่าหนึ่งชุดในสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงของงานสร้างสรรค์ หรือทำการแจกจ่ายสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงดังกล่าว ย่อมไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หากว่าได้กระทำภายใต้เงื่อนไขซึ่งกำหนดไว้ในบทบัญญัติมาตรานี้ หากว่า (1) การทำซ้ำหรือการแจกจ่ายได้กระทำ โดยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้ประโยชน์ทางการค้า ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม; (2) การจัดเก็บรวบรวมของห้องสมุดหรือหอจดหมายเหตุ เป็นการ (ก) เปิดให้สาธารณชนใช้ประโยชน์ หรือ (ข) สามารถใช้ประโยชน์ ไม่เพียงแก่นักวิจัยที่สังกัดอยู่กับห้องสมุดหรือหอจดหมายเหตุสถาบันของบุคคลดังกล่าวเท่านั้น แต่เปิดโอกาสให้แก่บุคคลอื่น ๆ ซึ่งกำลังทำวิจัยในสาขาเฉพาะใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการงานนั้นด้วยเช่นกัน และ (3) การทำซ้ำหรือการแจกจ่ายงานต้องระบุค่าบอกกล่าวด้วยลิขสิทธิ์ไว้ด้วย

Internet caching คือ เว็บเพจที่ถูกคัดลอกบ่อย ๆ ในระหว่างการที่ผู้ใช้ได้เรียกข้อมูลในฐานะข้อมูลขึ้นมาดูเฉพาะส่วน) และการจัดเก็บรักษาที่ตั้งเว็บไซต์ที่ขึ้นชอกลงในคั่นหน้า (bookmarks) สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นรูปแบบของการจัดจดหมายเหตุและจนวนบัดนี้ ยังไม่มีผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์รายใดดำเนินการฟ้องร้องผู้ใช้ ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต หรือบริษัทซอฟต์แวร์เบราว์เซอร์ต่อการเรียกข้อมูลในเว็บไซตึขึ้นมาดูด้วยที่ตั้งของเว็บไซต์ ดังนั้นด้วยความไม่พอใจร่วมกัน จากผู้เป็นเจ้าของเว็บไซต์ต่าง ๆ บางบริษัทจึงได้เริ่มต้นกระบวนการในห้งทดลองเพื่อการจัดจดหมายเหตุในอินเทอร์เน็ตอย่างข้มกัเข้มมัน ทั้งนี้ กลุ่มผู้เป็นเจ้าของข้อมูลต่างปรึกษากับผู้จัดจดหมายเหตุอินเทอร์เน็ต และเล็งเห็นถึงความจำเป็นในการรักษาบันทึกทางประวัติศาสตร์ของทรัพย์สินทางปัญญาแก่มนุษยชาติ ในขณะที่แนวความเห็นของผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หลายท่าน ต่างแสดงออกมาว่าการอนุญาตหรือการตกลงให้ใช้สิทธิ เพื่อทำการจัดจดหมายเหตุคงไม่ต้องดำเนินการขอจากผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ด้วยเหตุนี้ การถกเถียงในกรณีดังกล่าวอาจมีมากขึ้นในหลายปีข้างหน้า โดยข้อสรุปเพื่อการแก้ปัญหาที่ชัดเจนสามารถเกิดขึ้นได้ ด้วยการที่มีคดีสำคัญได้เข้าสู่การพิจารณาของศาล

วิธีการระมัดระวัง

ห้องสมุด บริษัทที่ดำเนินการเพื่อการหากำไร องค์กรที่มีได้ทำเพื่อการแสวงหากำไร และผู้ประกอบการวิชาชีพสารนิเทศ อาจถูกอ้างเหตุฟ้องคดีได้อย่างน้อย 2 ประการ คือประการแรก การเน้นจุดยืนในเชิงอนุรักษ์ อันเกี่ยวกับการทำสำเนางานอันมีลิขสิทธิ์ ซึ่งห้ามการทำซ้ำ การเตรียมสอน การแจกจ่าย การแสดง หรือการละเล่นใด ๆ ในงานอันมีลิขสิทธิ์ โดยปราศจากการได้รับอนุญาตครั้งแรกเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือปราศจากการจ่ายค่าลิขสิทธิ์สำหรับการใช้สิทธิดังกล่าว โดยดูเหมือนว่าแนวทางที่รุนแรงนี้ ถือกันว่าเป็นที่มาของการฟ้องร้องคดีในขณะนี้ ซึ่งต่างเห็นว่าเป็นนโยบายที่ “ปลอดภัย” ประการหนึ่ง ประการที่ 2 ซึ่งเป็นการเสี่ยงมากขึ้น ได้แก่การดำเนินการทำสำเนาต่อไป ตามที่ได้รับ “ความคุ้มครอง” โดยบทบัญญัติว่าด้วยการใช้โดยธรรมแห่งกฎหมายลิขสิทธิ์ ทั้งนี้ องค์กรหรือบุคคลใด ๆ ซึ่งเผชิญกับการดำเนินคดี จากการตีความบทบัญญัติดังกล่าวนี้ คงต้องการเงินทุนก้อนใหญ่ เพื่อใช้ในการต่อสู้คดีอันยาวนาน

แม้ว่าบรรณารักษ์และผู้ให้บริการสารนิเทศยังไม่ถูกฟ้องคดีต่อการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ของตน แต่ก็ยังน่าเป็นห่วงในกรณีที่มีการกระทำใด ๆ ของผู้ใช้และลูกค้าของบุคคลดังกล่าว ต่องานอันมีลิขสิทธิ์ หลังจากการสืบค้นทางออนไลน์และแหล่งที่มาจากซีดีรอม ได้ถูกส่งมาให้ โดยในฐานะเป็นคนกลาง จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ว่าคำสั่งของผู้ขายต้องได้รับการปฏิบัติตาม ด้วยการระบุคำบอกกล่าวด้วยลิขสิทธิ์บนเนื้อหาของงานทั้งหมด ที่ได้ส่งไปยังผู้รับช่วงที่สองนั้น และด้วยความระมัดระวังเพื่อไม่ให้ผู้ใช้ถูกฟ้องร้องจากการทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ รวมทั้งการแนะนำผู้ใช้เกี่ยวกับวิธีการจ่ายค่าลิขสิทธิ์ เพื่อชดเชยให้แก่สำนักพิมพ์ และผู้สร้างสรรค์งาน สำหรับการคัดลอกที่กระทำนอกเหนือจากบทบัญญัติที่ว่าด้วยการใช้โดยธรรมได้กำหนดไว้

ในการใช้อินเทอร์เน็ตและระบบอื่น ๆ ซึ่งทำขึ้นโดยผู้จัดทำให้บริการทางออนไลน์นั้น ต้องมีการดูแลไม่ให้เกิดการละเมิดต่อสิทธิใด ๆ ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในข่าวสารและแฟ้มข้อมูลที่จัดส่งทางอิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันดังกล่าว ควรมีข้อพิจารณา ดังนี้

1. อ่านและปฏิบัติตามข้อตกลงว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้สิทธิของผู้ขาย
2. ตรวจสอบคำบอกกล่าวว่าด้วยลิขสิทธิ์
3. ค้นหาคำอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์เพื่อดาวน์โหลดข้อมูล เมื่อไม่แน่ใจว่าสิ่งใดได้รับอนุญาตให้กระทำได้
4. ให้อีเมลแก่ลูกค้าประจำหรือลูกค้าอินเทอร์เน็ตเพื่อค้นคืนสารนิเทศ หากว่าแต่ละบุคคลลงทะเบียนเข้าไปใช้และดาวน์โหลดโปรแกรมที่ต้องการลงไป ดังนั้นการทำซ้ำจึงจะถือได้ว่า เป็นการทำสำเนาเพื่อใช้ส่วนตัว
5. แม้ว่ากลไกวิธีการทั่วไปในการชำระค่าลิขสิทธิ์ไม่ได้กำหนดไว้ แต่ต้องทำการติดต่อกับ ศูนย์รับจดทะเบียนลิขสิทธิ์ เพื่อค้นหาคำอนุญาตจากสำนักพิมพ์ผู้โฆษณางาน เมื่อทำการคัดลอกเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าด้วย
6. หากว่าผู้ใช้ต้องเลือก ให้เลือกที่ความตกลงซึ่งมีข้อกำหนดและเงื่อนไข เพื่อดูหรือค้นคืนเอกสารทางอินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ บางที่สัญญาสามารถบังคับกันได้ ซึ่งคล้ายกับความตกลงฉบับพิมพ์ (hard-copy) ซึ่งลงนามกับผู้จัดจำหน่ายเชิงพาณิชย์
7. นายหน้าค้าสารนิเทศ บรรณาธิการ หรือคนกลางอื่น ๆ ซึ่งดำเนินการวิจัยในนามของบริษัทหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ได้รับคำแนะนำให้สืบค้นฐานข้อมูลเชิงพาณิชย์ สำหรับบทความของตำราทั้งเล่ม และไม่ใช้ทางอินเทอร์เน็ต หรือใช้ผู้ใช้ให้บริการเอกสารผู้ชำระค่าลิขสิทธิ์แก่ศูนย์รับจดทะเบียนลิขสิทธิ์แล้วนั้น เนื้อหาข้อมูลดังกล่าวไม่ใช่ของได้เปล่า แต่ข้อกำหนดและเงื่อนไขซึ่งลงนามไว้ ย่อมระบุเกี่ยวกับสิทธิในการทำซ้ำไว้ค่อนข้างชัดเจน

บรรณานุกรม

- Alvarez, G., "New Legal Issues on the Net: A Technology Agenda for 1996 and Beyond." *Amer Lawyers* 28(4),28 (Dec. 1995).
- Ardito, S. C., "The Information Broker and Intellectual Property Rights." *Bull. Amer Soc. Inform. Sci.*, 21(3), 19 (Feb./March 1995).
- Bielefield, A., Bielefield, A., and Cheeseman, L. *Technology and Copyright Law.-A Guidebook for the Library, Research and Teaching Professions*, Neal Schuman, New York, NY, 1997.
- Crews, K D., "Copyright, Fair Use, and the Challenge 'or Universities: Promoting the Progress of Higher Education." *Pub. Res. Q.*, 12 (I), 95-96 (spring 1996).
- Crews, Y- D., "Copyright Law and Information Policy Planning: Public Rights of Use in the 1990s and Beyond." *J. Gov. Inform.*, 22(2), 87-99 (March/April 1995).
- "Free Speech and Copyright in Cyberspace: Legal Issues Surrounding the Internet." *Online Libr Microcomputers*, 13(3), 1 (March 1995).

Gasaway, L. N., *Libraries and Copyright. A Guide to Copyright Law in the 1990s*, Special Libraries Association, Washington, DC, 1994.

Gasaway, L. N., ed., *Growing Pains. Adapting Copyright for Libraries, Education and Society*, Fred B. Rothman, Littleton, CO, 1997.

Hartnick, A. J., "White Paper on Info Superhighway." *New York Law J*, 214(82), 5 (Oct. 27, 1995).

Hartnick, A. J., "White Paper on Info Superhighway: Part 2." *New York Law J.*, 214(87), 5 (Nov. 3, 1995).

"The New Copyright-Driven Economics of Document Delivery." *Searcher*, 4(7), 28-30 (July/Aug. 1996).

Nimmer, R. T., *Information Law. Rights, Licenses, Liabilities*, Carswell Thomson, Scarborough, Ontario, Canada, 1996.

Noer, M., "Policing Cyberspace-US Copyright Laws Need Updating." *Forbes*, 155(8), 50 (April 10, 1995).

Rose, L., *Netlaw. Your Rights in the Online World*, Osborne McGraw-Hill, Berkeley, CA, 1995.

Rose, L., *Netlaw. Internet Law in Plain English*, Osborne McGraw-Hill, Berkeley, CA, 1998.

U.S. Copyright Office, *Copyright Basics*, Washington, DC, Sept. 1995.

เว็บไซต์เลือกสรร

American Association of Law Libraries: <http://www.aallnet.org/committee/copyright/>

American Research Libraries: <http://Harl.cni.org/scomm/copyright/copyright.html>

Coalition for Networked Information: <http://www.cni.org>

Copyright Clearance Center Online: <http://www.copyright.com>

The Copyright Website: <http://www.benedict.com/>

The Creative Incentive Coalition: <http://www.cic.org/>

Cyberspace Law Center: <http://www.cybersquirrel.com/vclc/ip.htm/>

Digital Future Coalition: <http://www.ari.net/dfc/>

DOI (Digital Object Identifier System): <http://www.doi.org/>

Electronic Frontier Foundation: <http://www.eff.org>

FindLaw: <http://www.findlaw.com>

Franklin Pierce Law Center's Intellectual Property Mall: <http://www.ipmall.fplc.edu/>

Information Property: Copyrights, Trademarks & Patents: <http://www.brint.com/IntellRhtm>

Intellectual Property and the National Information Infrastructure: The Report of the
Working Group on Intellectual Property Rights-[http://www.uspto.gov/web/offices/ conVdoc/ipnii](http://www.uspto.gov/web/offices/conVdoc/ipnii)
KuesterLaw: The Technology Law Resource-<http://kuesterlaw.com>
The Legal Information Institute, Cornell University: <http://www.law.comell.edu>
Special Libraries Association-<http://www.sia.org/membership/irc/copyright.html>
Stanford University Libraries: Copyright and Fair Use-<http://fairuse.stanford.edu>
U.S. Copyright Office: <http://lcweb.loc.gov/copyright>
U.S. Patent and Trademark Office: <http://www.uspto.gov>
University of Texas-<http://www.utsystem.edu/ogc/intellectualproperty/>
WIPO (World Intellectual Property Organization): <http://www.wipo.org/>

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย